

V ústrety zelenému růstu

Přehled v českém jazyce

- Zeleným růstem se rozumí podpora hospodářského růstu a rozvoje při současném zajištění toho, aby přírodní aktiva i nadále poskytovala zdroje a environmentální služby, na nichž závisí náš blahobyt. V tomto smyslu musí proto podněcovat investice a inovace, jež budou oporou trvale udržitelného růstu a dají vzniknout novým ekonomickým příležitostem.
- Návrat k „obvyklému chodu věcí“ by nebyl moudrý a v konečném důsledku ani trvale udržitelný. Nesl by s sebou rizika, která by mohla stát lidské životy a omezit ekonomický růst a rozvoj; mohl by způsobit nedostatek vody a surovin, znečištění ovzduší a vodních zdrojů, klimatické změny a nevratnou ztrátu biodiverzity. Proto potřebujeme strategie na podporu zelenějšího růstu.

Zdroje zeleného růstu

Zelený růst v sobě skrývá potenciál řešení ekonomických a ekologických problémů, a prostřednictvím dále uvedených kanálů otevírá nové zdroje růstu:

- **Produktivita:** Pobídky k větší efektivnosti využívání zdrojů a přírodních aktiv: zvyšování produktivity, snižování objemu odpadů a spotřeby energie a zpřístupňování dostupných zdrojů za účelem využití s nejvyšší hodnotou.
- **Inovace:** Příležitosti k inovacím, podpořené politikou a rámcovými podmínkami, které umožňují nové způsoby řešení ekologických problémů.
- **Nové trhy:** Vytváření nových trhů stimulací poptávky po zelených technologiích, zboží a službách; vznik potenciálu pro nové pracovní příležitosti.
- **Důvěra:** Podpora důvěry investorů prostřednictvím větší předvídatelnosti a stability v tom, jak vlády řeší hlavní ekologické otázky.
- **Stabilita:** Vyváženější makroekonomické podmínky, menší nestálost cen přírodních zdrojů a podpora fiskální konsolidace, například přezkoumáváním složení a efektivnosti veřejných výdajů nebo zvyšováním příjmů z poplatků zdrojů znečištění.

Takto lze snížit i riziko negativních otřesů růstu, k nimž může dojít následkem:

- **nedostatku zdrojů**, což zvyšuje náklady na investice: například ve chvíli, kdy dojde k nedostatku vody nebo se sníží její kvalita, vyvstává potřeba infrastruktury náročné na kapitálové investice (například odsolovací zařízení). V tomto ohledu může ztráta přírodního kapitálu převýšit výnosy vytvořené ekonomickou činností, a narušit tak schopnost udržet budoucí růst;
- **nerovnováhy** v přirozených systémech, jež zvyšuje riziko hlubších, náhlejších, výrazně škodlivých a možná nevratných účinků – jak se již stalo v případě některých druhů ryb a mohlo by se stát v souvislosti s poškozením biodiverzity, pokud nedojde k omezení klimatických změn. Pokusy o stanovení potenciálních prahových hodnot naznačují, že v některých případech (změna klimatu, globální koloběh dusíku či ztráta biodiverzity) již došlo k jejich překročení.

Rámec zeleného růstu

Strategie zeleného růstu nelze realizovat podle jediného „mustru“. „Zezelenění“ ekonomického růstu je odvislé od politiky a institucionálního nastavení, míry rozvoje, vlastních přírodních zdrojů a specifických bodů tlaku v oblasti ochrany životního prostředí. Před vyspělými, rozvíjejícími se a rozvojovými zeměmi leží rozdílné výzvy a příležitosti, stejně jako je tomu u zemí s odlišnými hospodářskými a politickými podmínkami.

Na druhé straně jsou zde ve všech prostředích i společné aspekty, ke kterým je třeba přihlédnout. A co je nejdůležitější: samotným srdcem strategie zeleného růstu je dobrá hospodářská politika. Flexibilní, dynamická ekonomika nejlépe umožňuje růst a přechod na zelenější cestu. Ten totiž bude vyžadovat mnohem efektivnější využití zdrojů k minimalizaci ekologických tlaků. Účinné využívání a správa zdrojů je hlavním cílem hospodářské politiky a zahrne i mnoho fiskálních a regulatorních zásahů, jež běžně nespojujeme se „zeleným“ programem. V každém případě je při volbě politických opatření uvážit širokou řadu přístupů, nejen tradiční „zelený“.

Strategie zeleného růstu se zaměřuje na vzájemně se posilující aspekty hospodářské a ekologické politiky. Bere v úvahu plnou hodnotu přírodního kapitálu jako faktoru produkce a jeho úlohu při růstu. Soustředí se na rozpočtově efektivní způsoby zmírňování ekologických tlaků, a tak ovlivňuje přechod na nové vzorce růstu, jež zabrání překročení kritických místních, regionálních i globálních prahových hodnot.

Klíčovou roli budou hrát Inovace. Od stávajících výrobních technologií a chování spotřebitelů lze očekávat, že jejich vliv bude pozitivní pouze po určitou hranici, za níž bude mít vyčerpání přírodního kapitálu záporné důsledky pro celkový růst. Nevíme, kde přesně tato hranice v jednotlivých případech leží, ale víme, že bez inovací jsou naše možnosti nahradit (vyčerpané) přírodní zdroje reprodukovatelným kapitálem omezené. Inovace mohou dalším posouváním této hranice napomoci oddělit růst od vyčerpání přírodního kapitálu.

Strategie zeleného růstu také uznává, že soustředění na HDP jako měřítko ekonomického pokroku přehlíží podíl, jímž přírodní aktiva přispívají k bohatství, zdraví a blahobytu. Proto se zaměřuje na řadu rozvojových opatření, jež zahrnují kvalitu a složení růstu a jejich dopad na zdraví a blahobyt obyvatelstva. V tomto a mnoha jiných ohledech je zelený růst základním prvkem trvale udržitelného rozvoje (rámeček 1).

Poměrně dobře známými skutečnostmi jsou ekonomické náklady způsobené emisemi některých škodlivin a nadměrné využívání určitých zdrojů. Přínosnost bude zřejmá ve chvíli, kdy budou uskutečněna správná politická opatření. Vzájemné působení funkcí ekosystému, změn klimatu a biodiverzity je složité, a proto jsou v některých případech velikost a načasování přínosu ze zachování funkce ekosystému – užitku, který lidé mají z přírody – nejisté. Je však jasné, že opatření, která proti nepříznivým, nevratným či dokonce katastrofickým důsledkům provedeme dnes, mohou předejít značným hospodářským nákladům v budoucnu.

Při ekonomických politických rozhodnutích je nutno brát v úvahu dlouhodobější časový horizont. Vzorce růstu a technologické změny na sobě vzájemně stavějí, a tak vytvářejí technologickou a institucionální závislost. Vliv na životní prostředí má také kumulativní a někdy i nevratný charakter. To vše vytváří silné propojení mezi rozhodnutími dneška a ekonomickými příležitostmi budoucnosti.

Rámeček 1: Zelený růst a trvale udržitelný rozvoj

Udržitelný rozvoj poskytuje zelenému růstu důležitý kontext. Strategie zeleného růstu OECD využívá rozsáhlých zdrojů analýz a politických snah, které vyplynuly z konference v Riu de Janeiru před dvaceti lety. Rozvíjí jasný a soustředěný program s cílem uskutečnit řadu aspirací týkajících se trvale udržitelného rozvoje, jež v Riu vznikly.

Zelený růst nenahrazuje trvale udržitelný rozvoj, nýbrž by měl být vnímán jako jeho podmnožina. Jeho záběr je užší a jako politický program má napomoci konkrétnímu, měřitelnému pokroku na rozhraní mezi ekonomikou a životním prostředím. Zaměřuje se na podporu nezbytných podmínek inovace, investic a konkurence, které mohou dát vzniknout novým zdrojům hospodářského růstu – ve shodě s odolností ekosystémů.

Strategie zeleného růstu musí věnovat zvláštní pozornost mnoha sociálním otázkám a problémům spravedlnosti, které mohou vzniknout na národní i mezinárodní úrovni jako přímý důsledek ekologizace ekonomiky. Pro úspěšné uplatňování politiky zeleného růstu je to nezbytné. Musí vždy jít ruku v ruce s iniciativami zaměřenými na širší společenskou základnu trvale udržitelného rozvoje.

Strategie zeleného růstu rozpracovává politický rámec uplatnitelný v praxi, který je dostatečně flexibilní, aby jej bylo možné přizpůsobit různým národním podmínkám a fázím rozvoje. Ve spolupráci s iniciativami dalších mezinárodních organizací, k nimž patří například UNEP, UNESCAP či Světová banka, směřuje práce OECD na projektu zeleného růstu k naplnění cílů summitu Rio+20.

Důležité bude propojit politiku zeleného růstu se snižováním chudoby, aby se tento rámec přizpůbil i rozvíjejícím se a rozvojovým zemím. Mezi zeleným růstem a snižováním chudoby existují důležité komplementární oblasti, jichž lze využít při dosahování Rozvojových cílů tisíciletí. Patří sem například zajišťování účinnější infrastruktury pro obyvatele (například dodávky vody a dopravní služby), zmírňování zdravotních problémů souvisejících se zhoršováním životního prostředí a zavádění výkonných technologií, jež mohou snižovat náklady a zvyšovat produktivitu při současném ulehčování ekologickým tlakům. Vzhledem k důležitosti přírodních aktiv pro nízkopříjmové země může politika zeleného růstu omezit zranitelnost vzhledem k ekologickým rizikům a posílit jistotu obživy chudých vrstev obyvatelstva.

Základy strategie zeleného růstu

Strategie zeleného růstu musí podporovat ekologičtější chování firem a spotřebitelů, napomáhat hladšímu a spravedlivému přerozdělování pracovních míst, kapitálu a technologie ve prospěch zelenějších aktivit a nabízet

odpovídající pobídky a podporu zeleným inovacím. Chybná vládní politika, tržní omezení a deformace vedou k selhání trhu nebo jsou jeho důsledkem. To znamená, že privátní výnosy ekonomické činnosti se často nekryjí s celkovým užitekem pro společnost. Cílem zelené politiky je tento rozdíl zmenšovat a zvyšovat návratnost „zelených“ investic a inovace. Zaměřuje se také na minimalizaci redistribučních účinků změn na znevýhodněné společenské skupiny a zvládnutí nepříznivých ekonomických dopadů na firmy při zachování pobídek pro lepší ekonomickou výkonnost.

K uvedení politiky zeleného růstu do praxe bude třeba řady různých nástrojů čerpajících ze dvou hlavních typů politiky. První typ zahrnuje rámcové podmínky, jež vedou ke vzájemnému posilování ekonomického růstu a zachování přírodního kapitálu. Patří sem hlavně fiskální a regulatorní prostředí, jako je politika týkající se daní a konkurence, jež při dobrém naplánování a realizaci maximalizuje efektivní rozdělování zdrojů. Jedná se o známý program hospodářské politiky rozšířený o vědomí, že může být stejně přínosný jak pro životní prostředí, tak pro ekonomiku. Tyto nástroje by měla doplňovat politika inovací (1), která odměňuje vynalézavost, jíž je třeba, pokud máme zájem přírodní kapitál využívat mnohem šetrněji a efektivněji.

Druhý typ zahrnuje politiku zaměřenou na podporu účinného využívání přírodních zdrojů a „zdražování“ znečišťování. Jedná se o kombinaci cenových a dalších politických nástrojů. Příloha č. 1 této zprávy podrobně popisuje obsáhlou sadu nástrojů, které do těchto dvou skupiny spadají.

Podmínky v jednotlivých zemích se sice budou lišit, ale zpoplatnění znečišťování či nadměrného využívání vzácných přírodních zdrojů prostřednictvím mechanismů, jako jsou daně či obchodovatelné ekologické povolenky, by měly patřit mezi ústřední prvky kombinace politik. Cenové mechanismy obvykle minimalizují náklady na dosažení určitého cíle a zajišťují pobídky pro další přínos efektivnosti a inovace. Při daňové reformě zaměřené na růst může sehrát důležitou úlohu také zvýšené využití ekologických daní tím, že napomůže ulevit od (části) daňové zátěže spíše deformujících daní právnických a fyzických osob a sociálních odvodů. Přirozenou součástí širšího balíčku fiskální konsolidace se mohou stát také daně z energie a CO₂, a nabídnout tak atraktivní alternativu k vyšší dani z příjmů zaměstnanců i zaměstnavatelů či k vysokým škrtům ve veřejných výdajích.

Ne všech situacích lze využít jako tržního nástroje. V určitých případech mohou být dobře zvolená regulace, aktivní politika na podporu technologií a dobrovolný přístup vhodnější než tržní nástroje, nebo je mohou důležitým způsobem doplňovat. Mimoto lze citlivost podniků i spotřebitelů na cenové signály v mnoha situacích posilovat prostřednictvím opatření vycházejících z faktických skutečností, jež zdůrazňují důsledky poškození životního prostředí působením určitých aktivit a ukazují dostupnost ekologičtějších alternativ.

Úprava výtěžku v ekonomice představuje pouze jednu část řešení. Společnost se stává závislou na institucích a technologiích, s nimiž je dobře obeznámena. Proto může být sociální a ekonomická setrvačnost natolik silná, že ani poměrně velké úpravy výtěžku nedokáží změnit její chování. K průlomu v této oblasti a ustavení nových vzorců výroby a spotřeby je nezbytná výrazná schopnost inovace. Ta dokáže vytvořit nové zdroje růstu, jež budou lépe odpovídat plně hodnotě přírodního kapitálu pro společnost, a snížit náklady na řešení ekologických rizik. Strategie zeleného růstu se musí vyrovnat s následujícími výzvami ekologických inovací:

- Řada ekologických externalit je podceněna nebo vůbec nemá určenou cenu. Důsledky takových externalit nemusí být dobře pochopeny. Například cena za produkci emisí oxidu uhličitého může fungovat jako pobídka k tomu, aby se inovacemi řešila změna klimatu, ale její současná úroveň je stále nízká, takže zde vzniká značně velká propast.
- Závislost a převaha stávajících technologií a systémů může velmi ztížit konkurenceschopnost určitých nových technologií, jejich zavedení na trhu a rozšíření, a proto je v jistých případech třeba dočasné podpory. Podpurné nástroje inovace musejí být pečlivě navrženy tak, aby podněcovaly vznik a šíření efektivních technologií při minimalizaci rizika vzniku závislosti na technologii, nedostatku konkurence a vytlačení soukromých investic.
- Rozvoj a globální rozšíření zelených technologií mohou závažným způsobem zpomalit bariéry obchodu a investic. Proto je pro podporu rozvoje a rozšiřování technologií a usnadňování vstupu zahraničních investic a licencí nezbytné omezování těchto bariér při současné účinné ochraně a prosazování práv duševního vlastnictví.

„Zezelenění“ růstu dále vyžaduje, aby politiky zaváděly síťovou infrastrukturu vhodnou pro technologie nové generace, zejména v oblastech, jako je zajišťování energie, dodávek vody, dopravy a komunikačních služeb. Investice do zelené infrastruktury napomohou předcházet vzniku nákladných závislostí na neefektivních vzorcích růstu. Pozvednou hospodářský růst a přinesou užitek pro společnost i zdraví. V rozvíjejících se ekonomikách vzniknou příležitosti k rychlému přechodu na nové formy rozvoje infrastruktury. Vzhledem k vysokému objemu investic,

kterých je ve většině zemí třeba, bude nutné využití kombinovaného efektu veřejného a soukromého financování – například formou partnerských projektů mezi veřejným a soukromým sektorem, podpory investic ze strany významných institucionálních partnerů na základě reformy regulatorních překážek, spolehlivé dlouhodobé politiky a pomoci při rozvoji.

A nakonec při úspěchu strategie zeleného růstu záleží také na dobře definovaném akčním rámci a důsledných kritériích hospodářské politiky a ochrany životního prostředí. Ty musejí využívat vysokého stupně koordinace práce jednotlivých ministerstev a úrovní vlády a také zainteresovaných osob mimo státní správu, aby vznikla kombinace politických nástrojů vhodná pro místní podmínky. Rozvoj odpovídajících institucionálních kapacit bude v mnoha případech nezbytnou podmínkou integrace zeleného růstu do hlavní hospodářské strategie a dalších státních politik a také k zajištění vůdčí úlohy finančních, ekonomických a ekologických orgánů.

Zajištění hladkého přechodu na trhu práce

Zelenější růst vytvoří i nová pracovní místa, včetně kvalifikovaných míst v rozvíjející se oblasti zelených inovací. Jiná pracovní místa však budou ohrožena a je třeba zajistit přeložení pracovníků do nově rostoucích sektorů, například těch, které nahradí činnosti vedoucí ke znečištění ekologičtějšími alternativami nebo budou poskytovat ekologické služby.

Politika trhu práce se musí zaměřit na udržení zaměstnanosti, nikoliv na zachování konkrétních pracovních míst. Je třeba zajistit, aby se pracovníci i firmy dokázaly rychle přizpůsobit změnám, které ekologizace ekonomiky přinese, a dokázaly využít nových příležitostí. Pomoc pracovníkům s přechodem ze zmenšujících se sektorů na místa v sektorech rostoucích oblastech také napomůže spravedlivému rozdělení nákladů na přizpůsobení, které v souvislosti s tímto přechodem vzniknou (2). S potřebou nových dovedností souvisí i zajištění odpovídající politiky vzdělávání. Řady stávajících dovedností bude zapotřebí i v budoucnosti, ale přesto vzniknou určité nesrovnalosti a mezery. Školení a rekvalifikační programy budou klíčovou součástí politiky pracovního trhu.

Potřebnou míru přizpůsobení není třeba zveličovat. Například významného snížení emise skleníkových plynů lze dosáhnout při velmi malém dopadu na růst zaměstnanosti. Výkonnost pracovního trhu se může dokonce zlepšit, pokud se využije ceny za produkci emisí oxidu uhličitého jako nástroje na podporu poptávky po pracovních silách. Nepřehlídí se zde také k pozitivnímu dopadu na zaměstnanost, který budou strategie na podporu zdrojů zeleného růstu mít.

Řešení otázek redistribuce

Pro přijetí opatření na ekologizaci růstu ze strany veřejnosti bude zásadně důležitý redistribuční efekt. Často převládá dojem, že redistribuční účinek určitých politických nástrojů musí být nevyhnutelně nepříznivý. Nemusí tomu tak být. Pokud se však tyto obavy nebudou řešit, může dojít ke zpochybnění některých klíčových politik.

Například postupné rušení subvencí na fosilní paliva bude mít na životní prostředí i ekonomiku pozitivní dopad, ale v krátkodobém horizontu může přinést pro některé národy či populace nepříznivé důsledky. Ztráta způsobená vyššími cenami paliv bude pro někoho okamžitá a výrazná, přičemž bude trvat déle, než se plně projeví jejich ekonomický, společenský a ekologický přínos, a bude rozptýlenější. Bude třeba zavést cílená kompenzační opatření, zejména na rozvíjejících se trzích v zemích, kde je populace vzhledem k přechodným nákladům vzniklým v souvislosti se zeleným růstem nejcitlivější.

Mezinárodní spolupráce na zeleném růstu

K vytvoření globální architektury napomáhající zelenému růstu bude třeba rozšířené mezinárodní spolupráce. Klíčem k řešení problémů koordinace a pobídek jsou ujednání, jejichž cílem je posílit řízení globálních veřejných statků, zejména biodiverzity a klimatu. Dohody uzavřené v Cancúnu v souvislosti se změnou klimatu dávají důvod k optimismu, že pokrok je možný. V úsilí je však třeba vytrvat. Zejména finanční toky musejí fungovat jako motor růstu a rozvoje a zároveň jako pobídka k zachování kvality globálního společného jmění.

Oficiální rozvojová pomoc (Official Development Assistance, ODA) může i nadále hrát důležitou úlohu při vytváření podmínek pro zelený růst a zaměřovat se na oblasti, kde jsou omezené pobídky pro soukromé investice a nedostatkové zdroje, včetně budování základní infrastruktury a lidských a institucionálních kapacit. Zvýšenou spoluprací v oblasti vědy a technologie je třeba posílit koordinovanějším přístupem k urychlení rozvoje technologie a šířením a budováním výzkumných kapacit v rozvojových zemích.

Oporou trvale udržitelnému růstu a šíření zelených technologií by mohla být větší snaha o oživení globálního obchodu a toku investic. Dále je třeba zajistit, aby v zemích s nízkými příjmy nepodráždilo vyhlídky na rozvoj potenciální překrývání účinků opatření v oblasti domácího obchodu a investic. Některé země vyjádřily obavy, že obchod a investice by se mohly nepříznivě změnit, pokud by se politika zeleného růstu začala řídit ochrannými zájmy.

Ochrana investic související s politikou zeleného růstu se sice zatím neukázala jako zásadní problém, je však třeba tomuto riziku i nadále věnovat pozornost. Kulatý stůl pro svobodu investic v OECD bude i v budoucnu sledovat, zda se investičních opatření nevyužívá jako maskovaného protekcionismu. Nedávné komuniké OECD s názvem „Využívání svobody investic ve prospěch zeleného růstu“, usilující o vzájemnou podporu státních ekologických a investičních cílů, tvoří přílohu č. 2.

Sledování postupu na cestě k zelenému růstu

Při sledování postupu na cestě k zelenému růstu je nutno využívat skupin ukazatelů, které popisují a sledují změny v následujících oblastech: (i) produktivita používání ekologických aktiv a přírodních zdrojů, (ii) základna přírodních aktiv, (iii) ekologické rozměry kvality života, (iv) politické reakce a ekonomické příležitosti. Pro každou z těchto skupin je navržen seznam ukazatelů v doprovodné Zprávě o zeleném růstu: Sledování postupu – ukazatele OECD. Jedná se o průběžnou zprávu, která bude dále rozpracována s tím, jak budou přicházet nová data a stávající koncepty se rozvíjet.

Zatím se ukázalo, že produktivita v oblasti ochrany životního prostředí a zdrojů je na vzestupu. Existují sice výrazné rozdíly mezi jednotlivými zeměmi, avšak růst HDP a další opatření zatím převažují nad růstem ekologických přínosů do systému produkce. Zvýšená ekologická produktivita nicméně nešla ruku v ruce s absolutním poklesem ekologických tlaků nebo udržitelným využíváním některých přírodních aktiv.

Ukazatele pro měření „zelené ekonomiky“ je třeba interpretovat opatrně. Přihlédneme-li pouze k velikosti průmyslových odvětví, které se podílejí na produkci environmentálních statků a služeb, jeví se rozsah dnešní „zelené ekonomiky“ jako poměrně malý. Ekonomické příležitosti, podnikání a inovace ve spojení se zeleným růstem však mohou vznikat ve všech sektorech, a proto hodnocení vycházející pouze z ekologického průmyslu zeslabuje hospodářský význam aktivit souvisejících s ochranou životního prostředí.

Další kroky strategie zeleného růstu

K úspěchu strategie zeleného růstu je třeba, aby se stala nedílnou součástí vládních politik. OECD zde může přispět řadou způsobů. Rámcové a strategické informace v souhrnné zprávě (Synthesis Report) lze přizpůsobit konkrétním místním podmínkám a mohou pak sloužit jako vodítko pro průběžnou analýzu ve formě národních přezkumných zpráv. Vzniká zde možnost hloubkového hodnocení způsobu, jakým politiky společně podporují (či nepodporují) zelenější růst. Rozvoj a zdokonalování sad nástrojů zeleného růstu, které jsou součástí této strategie, může dále napomoci provádění takové politiky na národní úrovni.

Zkušenosti shromážděné na základě národních přezkumů a celkového vyhodnocení politik povedou k rozvoji analytického nástroje, který umožní rozlišit politické priority jednotlivých zemí na základě mezinárodní analýzy a pochopení toho, co je osvědčenou praxí. K tomu by přispěla pokračující práce na ukazatelích zeleného růstu a jeho měření. Dobrá měřítka vznikají na základě konfrontace ukazatelů s dostupnými a mezinárodně srovnatelnými daty. OECD se bude v nadcházejících letech otázkami souvisejícími s měřením i nadále zabývat, aby se zlepšily možnosti sledování přechodu zemí OECD a dalších ekonomik na zelený růst.

Dále je třeba pokračovat v analýzách nákladů a přínosů různých politických nástrojů. Práce na studiích týkajících se konkrétních otázek a sektorů přinese konkrétnější pochopení dopadů ekologizace růstu na různé oblasti. Mezi priority patří potravinářský průmysl a zemědělství, výroba energie, vodohospodářství, biodiverzita a rozvojová spolupráce zároveň s politikou rozvoje měst a venkova.

Budoucí práce OECD v oblasti zeleného růstu bude v neposlední řadě vycházet z hlubší spolupráce s dalšími mezinárodními organizacemi včetně výborů OSN, Světové banky, Ústavu globálního zeleného růstu (Global Green Growth Institute) a řady dalších zúčastněných stran s cílem podpořit výměnu zkušeností a osvědčených postupů i prosazování mezinárodních úmluv, jež mají napomáhat zelenějšímu růstu v rozvinutých i rozvojových zemích.

Poznámky:

(1) Sem patří dobrá inovační politika rozpracovaná v Inovační strategii OECD.

(2) V tomto ohledu může být užitečné ponaučení z Přehodnocení strategie pracovního trhu OECD.

© OECD

Tento přehled není oficiálním překladem OECD. OECD-oversettelse.

Reprodukce tohoto přehledu je povolena, jsou-li uvedena autorská práva OECD a název původní publikace.

Vícejazyčné přehledy jsou překlady výtahů z publikací OECD původně publikovaných v angličtině a francouzštině.

Jsou zdarma k dispozici v internetovém knihkupectví OECD www.oecd.org/bookshop

Další informace vám poskytne Odbor pro legislativu a překlady při OECD, Ředitelství pro veřejné záležitosti a komunikaci rights@oecd.org, fax: +33 (0)1 45 24 99 30.

OECD Rights and Translation unit (PAC)

2 rue André-Pascal, 75116

Paris, France

Navštivte naši internetovou stránku www.oecd.org/rights/

